

Sygn. akt II K 647/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim II Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Tomasz Morycz

Protokolant: Sekretarz sądowy stażysta Jolanta Frąckiewicz

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 9 grudnia 2016 r.

sprawy **M. K.**

s. R. i D. zd. F.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu (...)roku w miejscowości (...), woj. (...), pow. (...), usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do pomieszczenia gospodarczego po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe, a następnie po wejściu do jego wnętrza usiłował dokonać kradzieży mienia w postaci:(...) firmy (...), różnego rodzaju kabli elektrycznych, przewodów elektrycznych oraz różnego rodzaju metalowych przedmiotów o łącznej wartości około (...) złotych, na szkodę W. W., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę osób zamieszkujących posesję, a następnie zatrzymany przez funkcjonariuszy (...) w N.,

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

o r z e k a

I. oskarżonego **M. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, za który na podstawie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk skazuje go, a na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego kary grzywny czas zatrzymania od dnia 16 lipca 2016 r., godz. 7.05 do dnia 17 lipca 2016 r., godz. 11.55;

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w całości, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 647/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu (...) r. M. K. udał się do miejscowości C.. Następnie wszedł na posesję oznaczoną numerem (...) i zaczął podchodzić do budynków gospodarczych. Zauważyła go A. K., która wynajmowała pobliski dom i знаła go z widzenia, pytając co tu robi i prosząc, żeby stąd poszedł. W odpowiedzi usłyszała od M. K., że przyszedł po swoje rzeczy i pójdzie jak je weźmie. Jednocześnie zaczął wypowiadać w jej kierunku słowa powszechnie uznawane za obelżywe.

Wówczas A. K. poprosiła swojego męża R. S., żeby poszedł i zobaczył, co robi i spowodował, żeby stąd poszedł. Widząc go M. K. uciekł. Zanim to zrobił zerwał klódkę zabezpieczającą drzwi wejściowe do budynku gospodarczego, po czym wziął i wyniósł na zewnątrz komputer marki S. (...), różnego rodzaju kabli elektrycznych, przewodów elektrycznych oraz różnego rodzaju metalowych przedmiotów o łącznej wartości około 700 złotych. Powyższe rzeczy były własnością W. W., do którego należy posesja. M. K. nie zabrał żadnej z nich, zostawiając je przed budynkiem gospodarczym.

Następnie A. K. zawiadomiła policję, która po pościgu dokonała ujęcia i zatrzymania M. K.. W wydychanym przez niego powietrzu stwierdzono 0,20 i 0,19 mg/l. Podczas przeszukania zajmowanych przez niego pomieszczeń mieszkalnych nie ujawniono przedmiotów mogących pochodzić z przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: protokołu zatrzymania osoby (k.2-2v), protokołu z przebiegu badania (k.3-3v), protokołu oględzin miejsca (k.11-12v), protokołu przeszukania mieszkania (k.17-20), materiału poglądowego (k.46-59), zeznań świadka A. K. (k.6), zeznań świadka R. S. (k.8v-9), zeznań świadka W. W. (k.31v-32), zeznań świadka I. W. (k.41) i wyjaśnień oskarżonego M. K. (k.23v-24).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego wina oskarżonego M. K. i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Sąd dał wiarę ***wyjaśnieniom oskarżonego M. K. (k.23v-24)***, uznając je za spójne, logiczne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym, który obdarzono tym walorem, w tym w szczególności zeznaniami świadków A. K. i R. S.. Oskarżony M. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał przebieg zdarzenia, który koresponduje z relacjami wskazanych wyżej osób. W szczególności nie ulega wątpliwości, że dostał się do budynku gospodarczego po uprzednim zerwaniu klódky zabezpieczającej drzwi wejściowe, wziął i wyniósł stamtąd rzeczy opisane w zarzucie, które nie były jego własnością, co wynika z zeznań świadków W. W. i I. W., a następnie po pojawieniu się świadka R. S. zostawił je przed budynkiem gospodarczym i uciekł.

Wątpliwości nie budziły również ***zeznania świadków A. K. (k.6) i R. S. (k.8v-9)***, którzy widzieli jak oskarżony M. K. znajdował się na posesji i zaczął podchodzić do budynków gospodarczych. Ponadto świadek A. K. rozmawiała z nim, prosząc żeby stąd poszedł, a świadek R. S. poszedł na jej prośbę zobaczyć, co tam robi i spowodował, żeby opuścił posesję. Oboje znali oskarżonego M. K. i nie mieli żadnych wątpliwości co do tego, że to on był mężczyzną, który się tam pojawił i to usiłował dokonać kradzieży rzeczy nie będących jego własnością, uprzednio zrywając klódkę zabezpieczającą drzwi wejściowe do budynku gospodarczego. Świadkowie A. K. i R. S. nie mieli żadnego powodu, żeby składać zeznania obciążające oskarżonego M. K., przedstawiając jedynie swoją wiedzę w niniejszej sprawie, która nie budzi żadnych wątpliwości.

To samo tyczy się ***zeznań świadków W. W. (k.31v-32) i I. W. (k.41)***, którzy choć nie mieli bezpośredniej wiedzy na temat tego zdarzenia, to mogli wskazać, czyją własnością były rzeczy, których kradzieży usiłował dokonać oskarżony M. K.. Z ich relacji wynika, że należały one do świadka W. W.. Według nich, podobnie jak według świadków A. K. i R. S., ich wartość odpowiadała kwocie około 700 złotych.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych także na podstawie **dokumentów w postaci protokołu zatrzymania osoby (k.2-2v), protokół z przebiegu badania (k.3-3v), protokołu oględzin miejsca (k.11-12v), protokół przeszukania mieszkania (k.17-20) i materiału poglądowego (k.46-59)**, które zostały sporządzone przez uprawnione osoby lub podmioty, nie będąc kwestionowane i nie budząc żadnych wątpliwości. Szczególnie istotny jest tu protokół oględzin miejsca i materiał poglądowy, z których wynika, jakie rzeczy wziął i wyniósł oskarżony M. K., jak również, co z nimi potem zrobił.

Dokonując analizy zgromadzonego materiału dowodowego, wina oskarżonego M. K., opis czynu i przyjęta kwalifikacja prawna nie budzą żadnych wątpliwości.

Przestępstwo z art. 279 § 1 kk polega na kradzieży z włamaniem. Przez kradzież rozumie się zabór w celu przywłaszczenia, to jest wyjęcie rzeczy spod władztwa innej osoby i włączenie jej do swojego majątku. Z kolei włamanie sprowadza się do usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zabezpieczeniem chroniącym dostęp do rzeczy. Przesłanką uznania pomieszczenia za zamknięte jest zarówno jego zamknięta konstrukcja, jak i zaopatrzenie w specjalne przeszkody utrudniające dostęp do wnętrza, takie jak bramy, zamki czy kłódki. Rodzaj zabezpieczenia, jego skuteczność czy łatwość pokonania nie ma jednak znaczenia dla stwierdzenia włamania, jeżeli tylko z charakteru zabezpieczenia wynika zamiar niedopuszczenia do mienia niepowołanych osób. Jest to przestępstwo powszechne, materialne i umyślne, które można popełnić jedynie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Sprawca musi działać w celu przywłaszczenia przedmiotu kradzieży, a ponieważ włamanie stanowi środek prowadzący do tego celu, musi także być objęte zamiarem bezpośrednim. Sprawca dopuszczający się tego czynu musi się liczyć z wymierzeniem kary pozbawienia wolności w wymiarze od roku do lat 10. Jak wynika z art. 13 § 1 kk z usiłowaniem mamy do czynienia w sytuacji bezpośredniego zmierzania do dokonania czynu przez osobę mającą zamiar jego popełnienia, które jednak nie następuje. Wówczas sprawca ponosi odpowiedzialność jak za dokonanie.

Biorąc pod uwagę, że oskarżony M. K. zerwał kłódkę zabezpieczającą drzwi wejściowe do budynku gospodarczego, a następnie wszedł do niego, wziął rzeczy i wyniósł je na zewnątrz, wiedział że stanowią czyjąś własność i chciał dokonać ich zaboru w celu przywłaszczenia. Nie dokonał tego z uwagi na pojawienie się świadka R. S., którego zaalarmował świadek A. K., zostawiając je przed budynkiem gospodarczym. Nie zaistniały tu jakiegokolwiek okoliczności wyłączające jego winę.

Wymierzając karę oskarżonemu M. K. kierowano się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w treści art. 53 kk, mając w szczególności na uwadze motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, stopień społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dostosowanie dolegliwości kary do stopnia winy, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dyrektywy te dzieli się na okoliczności obciążające i okoliczności łagodzące.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu M. K., przy której Sąd kierował się wskazówkami wynikającymi z treści art. 115 § 2 kk. Wzięto zatem pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynów, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Oskarżony M. K. dopuścił się zamachu na czyjąś własność, nic sobie nie robiąc z negatywnych następstw, jakie może to spowodować. Okolicznością obciążającą jest zuchwałość oskarżonego M. K., który wiedział, że w pobliżu znajduje się świadek A. K., która go zauważyła i poprosiła o opuszczenie posesji, a mimo to nie odstąpił od zamiaru popełnienia przestępstwa. Na jego niekorzyść przemawia również to, że znajdował się wówczas pod wpływem alkoholu i został ujęty po pościgu. Okolicznością łagodzącą jest natomiast uprzednia niekaralność (karta karna - k.36), która wskazuje na incydentalność tego zdarzenia. Ponadto

przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie utrudniał postępowania w jakikolwiek sposób, wyrażając skruchę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że karą właściwą dla oskarżonego M. K., skazanego na podstawie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, będzie wymierzona na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk kara 1 roku pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu jest ona odpowiednia do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, uzmysławiając mu naganność tego postępowania. Biorąc pod uwagę, że Sąd mógł wymierzyć mu karę pozbawienia wolności w wymiarze od roku do lat 10, orzeczonej kary, która odpowiada dolnej granicy ustawowego zagrożenia, nie można uznać za zbyt surową. Orzeczenie innych kar byłoby w zaistniałej sytuacji oczywiście niezasadne.

Jednocześnie Sąd, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk, uznał, że oskarżony M. K. zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby. Biorąc pod uwagę, że nie był dotąd karany i prowadzi ustabilizowany tryb życia, mając stałe miejsce zamieszkania i dziecko, na które zobowiązany jest regulować świadczenia alimentacyjne, powinien wykorzystać daną mu szansę i nie wchodzić ponownie w konflikt z prawem.

Ponadto Sąd, na podstawie art. 33 § 2 kk, wymierzył oskarżonemu M. K. karę grzywny w kwocie 60 stawek dziennych po 10 złotych. Będzie to stanowiło dla niego faktyczną dolegliwość, która uzmysłowi mu naganność jego postępowania. Jeśli nie będzie w stanie uiścić tej należności jednorazowo, to może ubiegać się o rozłożenie jej spłaty na raty. Ponadto Sąd, na podstawie art. 63 § 1 kk, zaliczył mu na poczet wyżej wymienionej kary czas zatrzymania od dnia 16 lipca 2016 r., godz. 7.05 do dnia 17 lipca 2016 r., godz. 11.55.

Tym samym Sąd uwzględnił wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzekł zgodnie z ustaleniami, jakie poczynił z oskarżonym M. K.. Jednocześnie wskazać należy, że wskutek jego zachowania nie powstała szkoda, albowiem wszystkie rzeczy zostały odzyskane, a on wyraził skruchę.

Na koniec Sąd, na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonego M. K. od kosztów sądowych w całości, którymi obciążył Skarb Państwa. Biorąc pod uwagę, że utrzymuje się z prac dorywczych i uzyskuje niewielkie dochody, które określił na kwotę około (...) złotych miesięcznie (oświadczenie - k.23v), obciążanie go tymi należnościami było bezzasadne.